వెలుగు చుక్కలు

[illegible] ప్లాట్ ఫారం మీద మంచుని [illegible]గా చూస్తోంది. చూపుమేరదూరంలో [illegible] రైలుపట్టాలూ, దూరంగా అతి దూరంగా మిణుకు మిణుకుమని మెరిసే రైల్వే దీపాలూ, ఆకాశంలో మెరిసే వెలగని నక్షత్రాల్లా ఎదురుగా [illegible] ...తెలియని మనుషులు ఎంతదగ్గరగా వున్నా తనకి దూరం కనుక్కొంటున్నట్టే వుంది. రైలురాకోసం జనాలు తొక్కిసలాడుతూంది. రైలొచ్చేవేళ అయింది. ఎంత చూస్తున్నా ఏం కనిపించడం లేదు...నాకాత్రంగా చూసింది: దూరంగా వెలుగుచుక్క, దానివెంట కటిక చీకటి... అతి వేగంగా ముందుకు వస్తోంది...ఇంకేమ ఆమెను దాటి వెళ్లింది.

ఆమె రైలుపెట్టెల్లోకి అతిత్రంగా చూస్తోంది. తలుపులు తెరుచుకొని దిగే ప్రయాణీకులు దిగుతున్నారు. వాళ్లని దిగనివ్వకుండానే ఎక్కేవాళ్ళు ఎక్కేస్తున్నారు. చివరికి కనిపించింది మాకాలు. రాత్రిళ్లలో చిన్నమూటలా ముడుచుకుని ఒక పెట్టెలోంచి దిగింది మాకాలు. పరుగెత్తుకుని మాకాలు దగ్గిరికి వెళ్దాం అనుకొంది, కాని అడుగు పడలేదు; కాళ్లకింద భూమి లేదా అన్నట్లువుంది. మాకాలు ఆమె అవస్థంతా చూసింది. ఏమాత్రం తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా ఆమెకేసి నడిచివచ్చింది.

"ఇంత తెల్లవారుఝామునే శ్రమ తీసుకొన్నారమ్మా, ఇక్కడిదాకా వచ్చినదాన్ని యింటికి రానా!" అంది మాకాలు. కంఠస్వరంలో మందలింపు ధ్వనించింది.

"పరేశాని మాకాలూ, నాకేదీ? ఏమయింది అసలు!" ఆత్రంగా ప్రశ్నించింది ఆమె.

"వస్తానన్నారమ్మా, సులభంగా రానిదానికి, యిదిగో [illegible] తీసుకొచ్చాను."

"ఏమన్నావు మాకాలూ, ఎప్పుడొస్తున్నావు!"

"ఆ అమ్మాయి వచ్చేటట్లుందటమ్మా, చనిపోయే ముందు పెళ్లి చేసుకొన్నారుట... యీ సంగతి తల్లితండ్రీ ఎవరికీ ప్రశ్న రాకుండా." అంటూ మాకాలు ఆమె చేయి పట్టుకొని స్టేషనులోంచి అవతలికి దారి తీసింది.

ఇద్దరూ ఇంటికి వచ్చేసరికి సూర్యోదయం అవుతోంది. [illegible] కాంతి భూమికి వింతశోభనిస్తోంది. ఆ కాంతితో తోటలోని [illegible] ప్రశాంతత అంతటా ఆవరించి వుంది. ఆలోచనలో మునిగి [illegible] కూర్చుంటే [illegible] పోయింది ఆమె.

గడచిన జీవితం అంతా మళ్లీ ఒకసారి ఆమె మనస్సులో మెదిలింది. ఆమె హృదయానికి దగ్గరగావున్న పసిగాడి చిరుచేతులు [illegible] గడచిన ఘట్టాలు ఒకదానివెంట ఒకటి ఆమె మనోనేత్రం ముందు కదులుతాయి. పసివాడిమీద కప్పిన కప్పు తొలగించింది... చలిగాలికి, వెలుగుకి, పసివాడు కళ్ళు తెరిచి పెదవులు కదిపాడు. ఆనందంతో గట్టిగా

కె. రామలక్ష్మి

హృదయానికి హత్తుకొంది. ఇది చూసిన మాకాలు సంతోషించి "ఇలా యియ్యండమ్మా, అనవసరంగా యేడిపిస్తారు" అంటూ తీసుకొంది. మాటకందని తన [illegible] యిదే...! అనుకొంది. ఆమె దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి కళ్లు మూసింది.

* * *

జీవితం కేవలం కంటకప్రాయం కాదు, కేవలం సుఖసాగరం కాదు. అది మాటల్లో చెప్పలేని ఒక సత్యం. ఆమె గడచినజీవితం నెమరువేసుకొంటే ... నిజంగానే జీవితం మాటలకందని ఒక సత్యమే అనిపించింది...

...తండ్రి ఐశ్వర్యం ధర్మమా అంటూ పట్టణంలో హాస్టల్లోవుండి చదువుకొనే యోగ్యత పట్టింది. అబ్బ! పరీక్షలు రాసి తిరిగి యింటికి వచ్చేరోజుకోసం ఎలా ఎదురుచూసింది తను! ఇంటిదగ్గిర యేముందనో? ఆ రోజు రానేవచ్చి యింటికి తీసుకువస్తే ప్రాణం పోయినట్లనిపించింది. ఇంటికి వచ్చినదగ్గిరనుంచీ అమ్మకి ఒకటే ఆలోచన. పెళ్లి. తనకూతురికి ఘనంగా పెళ్లి చెయ్యాలి. అందమైన అల్లుడురావాలి. అనసూయ హాయిగా వుండాలి. ఆ ప్రమానం ఇదే. ఆవిడ కోరిక ప్రకారమే జరిగింది అన్నీ. తొలిరోజున చూసినప్పుడు తనెంత మురిసిపోయిందని! నిజంగా తన అదృష్టం అనుకొంది. పెళ్లి అయిపోయింది. ఇచ్చిన కట్నంకాక, అమ్మ తన పేరకూడా కొంత ధనం యిచ్చింది. జీవితం యిక సుఖసాగరమే అని తలపోసింది. "ఔనూ, నువ్వే నా జీవితానికి వెలుగువి, నువ్వే నాకు మనశ్శాంతివి" అని కృష్ణమూర్తి తనని హృదయానికి చేర్చుకొన్నప్పుడు, అలాగే చచ్చిపోయినా చింత లేదనిపించేది. నిజంగా అంత ప్రేమించే భర్త వున్నాక జీవితంలో యింకేంలోటు!

* * *

సంవత్సరాలు గడిచాయి. తను మాతృదేవి అయింది. రామూ [illegible] దుముకుతున్నాడు. అప్పట్లో రామూతో తన జీవితసర్వస్వం...కృష్ణమూర్తిలో తను ఎప్పుడూ ఊహించనైనా లేని మార్పులు వచ్చాయి. తనంటే యెంత నిర్లక్ష్యం! ఎప్పుడూ యింట్లో వుండేవాడు కాదు. వున్నా ఏదో ఒకదానికోసం పెద్దదెబ్బలాట. తనమూలంగా అతని జీవితంలో విశ్రాంతి లేకుండా పోయిందిట. ఎంత అన్యాయం! మొదట్లో యీ కృష్ణమూర్తికి తను వెలుగూ మనశ్శాంతి అయిందే!...

రోజులు అలా గడిచినా బాగుండేది. కాని అలాకూడా జరగలేదు. అనుకోకుండానే మృత్యువువాతపడ్డాడు కృష్ణమూర్తి. మత్తుగా తాగి నదిలోపడి మరణించాడు. పైగా, తన మనశ్శాంతి పోడానికి కారణం యిల్లేనని రాసిపెట్టి మరీ అతను జీవితం ముగించుకొన్నాడు. తనా కారణం? తనేం చేసిందని? కావలిస్తే కృష్ణమూర్తి మరో భార్యను తెచ్చుకొన్నా తను వద్దంటుందా? జీవితంలో ఒక ఘట్టం ముగిసిందనుకొంది, కొడుకైనా తనని ఉద్ధరిస్తాడని కలలుకంటూ. ఉన్న ఆస్తిని కొంచెం కొంచెంగా కరిగించి వాడికి చదువు చెప్పించింది. కాని రామూ కూడా తండ్రికి కొడుకే అనిపించుకొన్నాడు. తల్లి హృదయంలో చిచ్చు పెట్టేకాని మనశ్శాంతి నివ్వలేదు.

చదువుకోసం పట్టణంలో వున్న [illegible] రామూ ఒక పిల్లతోనింపాదారుగా చెలామణీ అయ్యాడు. డబ్బు అధికంగా ఖర్చయ్యం

వనితాలోకం సీరియల్

"స్వయంసిద్ధ"

బెంగాలీ: మణిలాల్ వంద్యోపాధ్యాయ అనువాదం: మద్దిపట్ల సూరి.

జూలై 14 వ తేది సంచికనుండి ప్రారంభమౌతుంది.

చేరాడు. తల్లి అవసరాలకూపడి డబ్బు పంపుతూంటే, అది తన ఎస్టేటు ఆదాయంగా యెంచి జోరుగా ఖర్చుపెట్టేవాడు. సెలవల్లోకూడా తల్లిని చూడ్డానికి రాలేదు సరికదా అప్పుడప్పుడు మాత్రం యింటికి పంపేవాడు. ఎన్నాళ్ళయిందో కొడుకుని చూసి. రమ్మని రాసినా రానూలేదు; ఉత్తరానికి జవాబైనా రాయలేదు. ఒకరోజు తెగించి తనే కొడుకుని చూడ్డానికి పట్నం వెళ్ళింది. కాని అక్కడ ఉంటేగా! చాల రోజుల క్రిందటే ఒక అమ్మాయితో పరా[illegible] వెళ్ళిపోయాడుట. ఎంత అప్రతిష్ఠ! తన కొడుకైనా అలా చేశాడు! అనుకొంది. అవును, తన కొడుకు కనకనే అలా చేశాడు. తన భర్త యింతకంటె ఎక్కువ చేశాడు కనక!

రెండు మూడు సంవత్సరాలపాటు కొడుకు జాడ తెలియలేదు. హఠాత్తుగా ఒకరోజున ఉత్తరం వచ్చింది. ఇబ్బందిలో వున్నాననీ, డబ్బు పంపితే తను, ఆ అమ్మాయీ వస్తామని రాశాడు. కోపంతో తనకి ఒళ్ళు తెలియలేదు. [illegible] ఏమని రాశాడు తనకి! కష్టాలలో వుంటేగాని కన్నతల్లి కనిపించదు కాబోలు. ఒక్క కానీకూడా పంపకూడదని నిశ్చయించుకుంది. కాని ఎలాగో ఎలాగ పంపకుండా వుండగలదు? తన రక్తాన్ని పంచుకు పుట్టిన రాజా కష్టాలు తనని కాల్చాయి.. దృఢనిశ్చయం కాస్తా సడలిపోయింది. డబ్బు పంపి రమ్మని రాసింది - అతనొక్కడినీ. ఎన్ని కష్టాలలో ఉన్నా తను ఆ అమ్మాయిని మటుకు ఎందుకు భరించలేదు? తన కొడుకు [illegible] సంప్రదాయానికి విరుద్ధం. అందుకే తను భరించలేదు. ఇంత జరిగాక యింకా సంప్రదాయాలేమిటి - తన పిచ్చి గాని. అయినా, తాను ఒప్పుకోలేకపోయింది. అందుకే కొడుకూ రాలేదు.

మాట్లాడుకుందుకైనా ఎవరూ లేరు తనకి. ఈ మాకాలూ తనలాంటిదే. అందుకే తనకి అంటిపెట్టుకొనివుంది. కష్టసుఖాలకి అతీతంగా భరించగలదు మాకాలు. దాన్ని చూస్తే తనకి విస్మయం కలుగుతుంది. తనెవరో, యీ మాకాలు ఎవరో! ఏ సాంబంధ్యం లేకున్నా తన కష్టసుఖాలని దానిగుండెలో చోటు కలిగింది.

మానవాతి కష్టాలలో మగ్గుతోందని కాలం దీర్ఘంగా సాగుతుంటే రోజులా వెలుగా గడుస్తూ పోతుంటాయి.

...ఆరోజు తనకి ఒంట్లో బాగులేదు. రాజా దగ్గిరనుంచి ఉత్తరం వచ్చింది. తన భార్య చనిపోతూవుందనీ, చివరిసారిగా తనని ఆమెని క్షమించి ఒక్కసారి రమ్మనీ రాశాడు. అవును. తను మాతృదేవి కనక క్షమించాలి. అందుకని మాసీరమ్మని మాకాలుని పంపింది. మాకాలు వచ్చి ఏ వార్త చెప్తుందో అని ఆరోజు రోజంతా వేయికళ్ళతో ఎదురుచూసింది. రాత్రంతా కన్నుమూసినా తెరిచినా తన గడచిన గాథే కనురెప్పల్లో మెరిసింది.

జీవితంలో సుఖదుఃఖాలని సమంగా తను అనుభవించింది. అందుకే సుఖదుఃఖాల మీదనే జీవితం మీద వైరాగ్యం కల్గింది. రాత్రంతా అశాంతితో హృదయం తల్లడిల్లింది. తెల్లవారటానికి యింకా చాలా వ్యవధి వుండగానే బండికట్టుకొని స్టేషనుకి వచ్చింది—మాకాలు వస్తుందని, చలిగాలికి వణుకుతూ [illegible], హృదయం తీరని వ్యథతో మరిగిపోతూంటే రైలుదారి కోసం ఎదురుచూసింది. మాతృహృదయ దూరంలో కలియని రైలుపట్టాలూ, దూరంగా అతిదూరంగా మిణుకు మిణుకుమనే రైలు లైటుదీపాలూ, కాంతివిహీనం అవుతున్న నక్షత్రాలూ ఎదురుగా కొరికే చలిగాలీ అన్నీ యేకమయి మాకాలు కనిరాని పసికందులో లీనమయిపోయాయి. ఏమైనా తన జీవితానికి శాంతినిస్తాయేమో! ఏమైనా తన హృదయానికి ప్రశాంతత చేకూరుస్తాయేమో! ఏమో! తన భర్త, ప్రేమించి లాలించి తనని మైమరపించిన తన భర్త, తన జీవితంలో మెరువనుకొన్న చిన్న రాజా యివ్వలేని మనశ్శాంతి, యీ పసికందు యిస్తాడా? యివ్వగలడా?

...నవ్వుకొంది ఆమె.

ఆ నవ్వు విన్న మాకాలు తెల్లబోయి చూస్తూ—"మనవణ్ణి చూస్తే అంతసంతోషం దేమిటమ్మా? మరీనూ, వాడెంతవాడో తాతో" అంటూ, పసివాణ్ణి గుండెల కద్దుకొంది.

"అవును మాకాలూ, వాడెంతవాడో తాతో!" నిస్పృహగా నవ్వింది ఆమె.

(ఆలిండియా రేడియో ప్రసారితం)

కౌంట్ ఆఫ్ మాంటి క్రిస్టో
ఒక్కొక్క భాగం
వెల రూ. 3-8-0
ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మద్రాసు.